

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αρμόδιος: Γ. Διέλλας
Αναπληρωτής Συνήγορος του Καταναλωτή

Χειρίστρια: Φ. Μιστριώτη
Ειδική Επιστήμονας
Ηλεκτρον. Δ/ση: fmistrioti@synigoroskatanaloti.gr

Αθήνα, 29 Οκτωβρίου 2007
Αριθ. Πρωτ. : 1491

ΠΡΟΣ:
ΤΟΝ κ. ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ ΠΛΗΜ/ΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
Πρώην Σχολή Ευελπίδων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΑΞΙΟΠΟΙΝΗΣ ΠΡΑΞΗΣ
(κατ' άρθρο 37 παρ. 2 και 3 ΚΠΔ)

Αξιότιμε Κύριε Εισαγγελέα

Σύμφωνα με το άρθρο 4 παρ. 8 του ιδρυτικού νόμου της Ανεξάρτητης Αρχής «Συνήγορος του Καταναλωτή» (ν. 3297/2004 /ΦΕΚ 259 Α): *«Αν προκύψουν επαρκείς ενδείξεις για τέλεση αξιόποινης πράξης από ένα εκ των ενδιαφερομένων μερών, ο Συνήγορος του Καταναλωτή μπορεί, εφόσον η πράξη διώκεται μετά από έγκληση, να υποδείξει στο άλλο μέρος την προσφυγή του στη δικαιοσύνη. Στην περίπτωση που η πράξη διώκεται αυτεπαγγέλτως, ο Συνήγορος του Καταναλωτή ενεργεί σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 2 και 3 του άρθρου 37 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.»*

Ενόψει της ανωτέρω διάταξης και της εξ αυτής απορρέουσας υποχρέωσής μας, με την παρούσα σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Την 27.02.2007 υποβλήθηκε εγγράφως στην Αρχή μας η με αριθμό πρωτοκόλλου εισερχομένου αναφορά της κας κατά του κέντρου αισθητικής και αδυνατίσματος Silhouette (επιχείρηση Χολαργού).

Σύμφωνα με την εν λόγω αναφορά, η καταγγέλλουσα ξεκίνησε, τον Μάρτιο του 2005, θεραπεία αποτρίχωσης με την μέθοδο της φωτόλυσης στο ως άνω ινστιτούτο. Οι υπεύθυνοι της εταιρείας την είχαν προηγουμένως διαβεβαιώσει προφορικά ότι μια θεραπεία δέκα συνεδριών ήταν αρκετή για να εξαφανιστεί μόνιμα το πρόβλημα τριχοφυΐας που αντιμετώπιζε. Η καταγγέλλουσα πλήρωσε προκαταβολικά το ποσό των ευρώ για το συστηθέν πρόγραμμα των δέκα συνεδριών. Κατά τις εννέα πρώτες συνεδρίες η εφαρμογή της θεραπείας της έγινε από **ανεπίδοτο προσωπικό** του ινστιτούτου και πάντως, σύμφωνα με την καταγγελία, **ΟΧΙ ΑΠΟ ΓΙΑΤΡΟΥΣ**. Στην δέκατη συνεδρία, κατά την διάρκεια της οποίας η εφαρμογή της θεραπείας της έγινε για πρώτη φορά από γιατρό, δεδομένου ότι δεν είχε επέλθει ακόμα το σημαντικό αποτέλεσμα για το οποίο την είχαν διαβεβαιώσει προγενέστερα οι υπεύθυνοι, «υποχρεώθηκε» στην ουσία να αγοράσει και δεύτερο πακέτο συνεδριών (2.000 ευρώ), ώστε να μην χάσει τα χρήματα που είχε ήδη καταβάλει και τα οποία ουδόλως είχαν αποδώσει μέχρι εκείνη την στιγμή. Την 22.09.06, κατά την διάρκεια της 16^{ης} συνεδρίας εφαρμογής θεραπείας από τον ανωτέρω αναφερόμενο γιατρό κ. (και αφού λίγο πριν την έναρξη εφαρμογής της θεραπείας η καταγγέλλουσα παρατήρησε ότι δεν της είχε γίνει η συνήθης επάλειψη με την ειδική προστατευτική κρέμα, σε σχετική ερώτησή της δε ο γιατρός της απάντησε ότι, λόγω αντικατάστασης της παλαιάς κεφαλής του μηχανήματος με νέου τύπου, δεν χρειαζόταν πλέον την προστασία της κρέμας αυτής), της προκλήθηκαν **εκτεταμένα εγκαύματα στα άνω και κάτω άκρα**.

Στην συνέχεια, ο ως άνω γιατρός την καθησύχασε ότι δεν επρόκειτο περί εγκαυμάτων αλλά περί απλού ερεθισμού του δέρματος (ανάλογο με το αποτέλεσμα που πιθανόν να έχει μια κάπως παρατεταμένη ηλιοθεραπεία) και της συνέστησε τοπική επάλειψη με κάποιες κρέμες. Την 25-09-06 η καταγγέλλουσα επισκέφθηκε το νοσοκομείο, όπου εξετάστηκε από τον, από τον οποίο και παρακολουθείται ιατρικώς έκτοτε. Από την εξέταση διαπιστώθηκαν εγκαύματα και της συνεστήθη τακτική θεραπευτική αγωγή. Εν τω μεταξύ, ο κ. συνέχιζε να την διαβεβαιώνει και ενώπιον του της καταγγελλόμενης εταιρείας, ότι οι προκληθείσες βλάβες θα απεκαθίσταντο πλήρως εντός διαστήματος έως δύο μηνών...

Η καταγγέλλουσα συνεχίζει μέχρι σήμερα την συστηθείσα θεραπευτική αγωγή, παρά ταύτα οι προκληθείσες δερματικές βλάβες είναι εμφανείς και η βελτίωση μικρή, όπως αναφέρεται και στην από 22.02.07 προσκομισθείσα ιατρική γνωμάτευση. Υπάρχει δε σοβαρός κίνδυνος μονιμότητας των βλαβών, αφού δεν μπορεί ιατρικά να διασφαλιστεί η πλήρης αποκατάσταση αυτών.

Η αναφορά διαβιβάστηκε από την Αρχή μας προς το ανωτέρω ινστιτούτο με το υπ' αριθ. πρωτ. διαβιβαστικό έγγραφο, στο οποίο η καταγγελλόμενη επιχείρηση ουδέποτε απάντησε. Στη συνέχεια, απεστάλη η υπ' αριθ. πρωτ. υπομνηστική επιστολή, επί της οποίας, ομοίως, ουδέποτε λάβαμε απάντηση. Περαιτέρω, συνοψίζουμε τα ακόλουθα:

Κατά τη διάταξη του άρθρου 28 ΠΚ: «*Από αμέλεια πράττει όποιος από έλλειψη της προσοχής την οποία όφειλε κατά τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλει είτε δεν προέβλεψε το αξιόποινο αποτέλεσμα που προκάλεσε η πράξη του, είτε το προέβλεψε ως δυνατό, πίστεψε όμως ότι δεν θα επερχόταν*».

Η διάταξη διακρίνει δύο είδη αμέλειας με κριτήριο την ύπαρξη ή μη πλάνης σε αυτήν:

Ι) Στην ενσυνείδητη αμέλεια ο δράστης προβλέπει μεν το αποτέλεσμα ως ενδεχόμενη συνέπεια της συμπεριφοράς του, αλλά, εξ' αιτίας ελλείψεως της προσήκουσας προσοχής, το προβλέπει κατά τρόπο ανεπαρκή και βουλητικό ελαττωματικό, ώστε επικρατεί μέσα του λαθεμένα η ελπίδα ότι θα το αποφύγει (ΑΠ 351/85, ΑΠ 84/84), δηλαδή έχει μεν συνείδηση, αλλά ελαττωματική και ανεπαρκή του τι μπορούσε να συμβεί (ΑΠ 84/84). Συνεπώς, στην ενσυνείδητη αμέλεια ο ενεργών προβλέπει ως δυνατό το αποτέλεσμα το οποίο μπορεί να επέλθει (ΑΠ 884/97, ΑΠ 1600/96, ΑΠ 1543/96, ΑΠ 1124/95, ΑΠ 392/91, ΑΠ 970/90, ΑΠ 295/89, ΑΠ 453/90, ΑΠ 485/88) ενεργεί όμως όπως ενεργεί γιατί πιστεύει ότι αυτό, τελικώς, δεν θα επέλθει (ΑΠ 972/2006, ΑΠ 963/2006, ΑΠ 822/2006, ΑΠ 1313/2006, ΑΠ 68/2005, ΑΠ 630/2005, ΑΠ 237/2005, ΑΠ 1070/98, ΑΠ 479/97, ΑΠ 261/96, ΑΠ 1124/95, ΑΠ 272/93, ΑΠ 1271/93, ΑΠ 970/90, ΑΠ 467/91, ΑΠ 1094/89, ΑΠ 128/89). Χαρακτηριστικό της ενσυνείδητης αμέλειας είναι όχι η συνείδηση της αμέλειας καθεαυτής, αλλά η συνείδηση του υπάρχοντος κινδύνου. Η δε πλάνη του δράστη εδώ φέρει τη μορφή της εσφαλμένης εκτιμήσεως και εκείνο που του καταλογίζεται είναι, ελλείπει συνέσεως, απερισκεψία (όχι απροσεξία).

ΙΙ) Στη μη συνειδητή αμέλεια ο δράστης ουδόλως προβλέπει ως δυνατή την έλευση του αξιόποινου αποτελέσματος (ΑΠ 963/2006, ΑΠ 822/2006, ΑΠ 1313/2006, ΑΠ 68/2005, ΑΠ 285/98, ΑΠ 1070/98, ΑΠ 1124/95, ΑΠ 453/90, ΑΠ 1624/90, ΑΠ 166/84) καίτοι όφειλε και μπορούσε να προβλέψει το αποτέλεσμα και να το αποφύγει (ΑΠ 630/2005, ΑΠ 884/97, ΑΠ 479/97, ΑΠ 1543/96, ΑΠ 261/96, ΑΠ 272/93, ΑΠ 392/91, ΑΠ 467/91, ΑΠ 392/91, ΑΠ 970/90, ΑΠ 1094/89, ΑΠ 128/89, ΑΠ 351/85, ΑΠ 448/87) εάν είχε καταβάλει την προσήκουσα προσοχή η οποία κατ' αντικειμενική κρίση απαιτείται (ΑΠ 972/2006, ΑΠ 237/2005).

Η ανωτέρω διάκριση μεταξύ ενσυνείδητης και ασυνείδητης αμέλειας προσδιορίζει το έδαφος της αμέλειας ως μορφής υπαιτιότητας κατ' άρθρο 26 ΠΚ (ΑΠ 630/2005, ΑΠ 261/96, ΑΠ 1124/95, ΑΠ 970/90, ΑΠ 1094/89, ΑΠ 128/89, ΑΠ 467/91, ΑΠ 1167/85, ΑΠ 25/85, ΑΠ 1048/87, ΑΠ 1738/87) και δεν αποτελεί διαβάθμιση της βαρύτητας αυτής. Η δε μεταβολή από ασυνείδητη σε ενσυνείδητη αμέλεια είναι επιτρεπτή (ΑΠ 886/81). Εξάλλου, δεν αποκλείεται η συμπεριφορά του δράστη να είναι υπό κάποια έννοια και ενσυνείδητα και ασυνείδητα αμελής.

Η αμέλεια, ως είδος συμπεριφοράς, δεν είναι μόνον απλή βουλητική στάση, αλλά αυτοτελής τύπος αξιόποινης συμπεριφοράς, που έχει τόσον αντικειμενική (εξωτερική) όψη, όσο και αντίστοιχη υποκειμενική (εσωτερική όψη). Κατά την εξωτερική της όψη είναι τρόπος συμπεριφοράς, ο οποίος συνίσταται στην «άτεχνη», στην πλημμελή διεξαγωγή ενός εγχειρήματος, ταυτίζεται δηλαδή με το σφάλμα. Κατά την εσωτερική της όψη είναι μορφή υπαιτιότητας και αναλύεται στην έλλειψη προσοχής και σύνεσης. Η συνύπαρξη των δύο ανωτέρω όψεων είναι απαραίτητη για την εννοιολογική συγκρότηση της αμέλειας.

Στην περίπτωση τέλεσης αξιόποινης πράξης από αμέλεια το δικαστήριο εντοπίζει τον έλεγχο του στα λαβόντα χώρα πραγματικά περιστατικά και κυρίως τα οφειλόμενα είτε στην αμελή ενεργητική συμπεριφορά του δράστη είτε στην εμφανή αρνητική στάση του, συνιστάμενη στη μη δραστηριοποίησή του προς αποτροπή του αξιόποινου αποτελέσματος. Δεν αποκλείεται δε συνδυασμός ενέργειας μη προσήκουσας και παράλειψης από τη μη εκτέλεση της επιβαλλόμενης ενέργειας με την οποία θα μπορούσε να αποφευχθεί το επελθόν αξιόποινο αποτέλεσμα (ΑΠ 868/1997 ΠοινΧρ 1998, σελ. 261).

«Η παράλειψη, ως έννοια, ενυπάρχει σε κάθε είδος αμέλειας, εφόσον το ένα είδος της ευθύνης συνίσταται στη μη καταβολή της προσοχής δηλαδή σε μια παράλειψη. Όταν όμως η αμέλεια δεν συνίσταται σε μια ορισμένη παράλειψη, αλλά σε σύνολο συμπεριφοράς που προηγήθηκε του αποτελέσματος, τότε για τη θεμελίωση της σωματικής βλάβης από αμέλεια, ως εγκλήματος που τελείται με παράλειψη, απαιτείται και η συνδρομή των όρων του άρθρου 15 ΠΚ, κατά το οποίο, όπου ο νόμος για την ύπαρξη αξιόποινης πράξης απαιτεί να έχει επέλθει ορισμένο αποτέλεσμα, η μη αποτροπή του τιμωρείται όπως η πρόκλησή του με ενέργεια, αν ο υπαίτιος της παράλειψης είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να παρεμποδίσει την επέλευση του αποτελέσματος. Η υποχρέωση αυτή μπορεί να πηγάζει από ρητή διάταξη νόμου ή από σύμπλεγμα νομικών καθηκόντων που συνδέονται με ορισμένη έννομη σχέση του υποχρέου ή από σύμβαση [ΑΠ 71/2007: «ή από εκουσία ανάληψη της υποχρεώσεως παροχής προστασίας (από σύμβαση ή και σιωπηρώς)...»] ή ορισμένη συμπεριφορά του υπαιτίου από την οποία δημιουργήθηκε ο κίνδυνος επέλευσης του εγκληματικού αποτελέσματος»: ΑΠ 167/2004, ΑΠ 558/2006 (βλ. και ΑΠ 1152/2006, ΑΠ 392/2005, ΑΠ 1518/2005).

Εξάλλου, η ιδιότητα κάποιου ως γιατρού αποτελεί αναμφίβολα «περίσταση» σύμφωνα με την οποία κρίνεται κατ' άρθρο 28 ΠΚ το «όφειλε» του συγκεκριμένου δράστη (ΑΠ 453/90). Υπάρχει δε «ευθύνη του ιατρού για σωματική βλάβη από αμέλεια στις περιπτώσεις εκείνες που το αποτέλεσμα αυτό οφείλεται σε παράβαση από τον ιατρό των κοινώς αναγνωρισμένων κανόνων της προσοχής για τους οποίους δεν μπορεί να γεννηθεί αμφισβήτηση και η ενέργειά του δεν ήταν σύμφωνη με το αντικειμενικώς επιβαλλόμενο καθήκον της επιμέλειας» (ΑΠ 264/2006, ΑΠ 2432/2003). Επιπλέον, η ανάθεση εργασίας επικίνδυνης σε αδαή ή ακατάλληλο για αυτήν αποτελεί, κατά την κοινή πείρα και λογική, στοιχειώδη πρόβλεψη συνετού ανθρώπου ότι ο κίνδυνος γίνεται ακόμα μεγαλύτερος και πάρα πολύ πιθανή η επέλευση του απευχόμενου αποτελέσματος (αμέλεια του αναθέτην).

Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 314 παρ. 1 εδ. 1 ΠΚ: **«Όποιος από αμέλεια προκαλεί σωματική κάκωση ή βλάβη της υγείας άλλου τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι τριών ετών»**. Εν συνεχεία, το άρθρο 315 παρ. 1 εδ. 2 ΠΚ ορίζει ότι: **«Δεν απαιτείται έγκληση αν ο υπαίτιος της πράξης του άρθρου 314 ήταν υπόχρεος λόγω της υπηρεσίας ή του επαγγέλματός του να καταβάλει ιδιαίτερη επιμέλεια ή προσοχή»**.

Εκ των ως άνω προκύπτει, ότι συστατικά στοιχεία του εγκλήματος της σωματικής βλάβης από αμέλεια είναι α) να επήλθε σωματική βλάβη ή κάκωση άλλου, β) το αποτέλεσμα αυτό να τελεί σε αντικειμενικά αιτιώδη σύνδεσμο με την πράξη ή παράλειψη του δράστη, γ) να μην κατέβαλε ο δράστης την απαιτούμενη προσοχή

που, κατά αντικειμενική κρίση, κάθε μέσος, συνετός και ευσυνείδητος άνθρωπος, κάτω από τις ίδιες πραγματικές καταστάσεις, σύμφωνα με τους νομικούς κανόνες, τις κρατούσες στις συναλλαγές συνήθειες και την συνήθη πορεία των πραγμάτων, την πείρα και την λογική, οφείλει να καταβάλει και δ) να μπορούσε ο δράστης από τις προσωπικές του περιστάσεις, ιδιότητες, καθώς και τις γνώσεις και ικανότητες που έχει (και κυρίως εξαιτίας της υπηρεσίας του ή του επαγγέλματός του: ΑΠ 145/2007, ΑΠ 969/2006, ΑΠ 822/2006, ΑΠ 41/2006, ΑΠ 264/2006, ΑΠ 392/2005, ΑΠ 1518/2005) να προβλέψει και να αποτρέψει το αξιόποιο αποτέλεσμα (ΑΠ 27/2007, ΑΠ 963/2006, ΑΠ 1313/2006, ΑΠ 1152/2006, ΑΠ 629/2006, ΑΠ 558/2006, ΑΠ 826/2005, ΑΠ 633/2005, ΑΠ 1511/2005, 2368/2005).

Υποχρέωση ιδιαίτερης επιμέλειας ή προσοχής, κατά τη διάταξη του άρθρου 315 παρ. 1 εδ. 2 ΠΚ, έχει εκείνος που ασκεί επάγγελμα ή εκτελεί υπηρεσία που απαιτεί ιδιαίτερες γνώσεις, εμπειρία ή τέχνη και περίσκεψη, με αποτέλεσμα το κοινό να απευθύνεται προς αυτόν με εμπιστοσύνη λόγω και της αυξημένης ευθύνης του (ΑΠ 1194/84 Ποιν Χρ 1985, σελ. 253). Σημειώνεται δε ότι στο έγκλημα της σωματικής βλάβης από αμέλεια, το γεγονός ότι ο υπαίτιος ήταν υπόχρεος σε ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή δεν συνιστά στοιχείο της αντικειμενικής ή υποκειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος, ώστε να επιβάλλεται ειδική αιτιολογία, αλλά αποτελεί δικονομική προϋπόθεση της ποινικής δίωξης (ΑΠ 507/90 ΠοινΧρ 1991, σελ. 25).

Αναγνωρίζεται γενικά ότι βάση της επαγγελματικής ευθύνης και επιμέλειας είναι ο κανόνας ότι κάθε επαγγελματίας οφείλει να επιδεικνύει την απαραίτητη προσοχή, ώστε να προβλέπει τις συνέπειες μιας πράξης ή παράλειψής του. Αναλαμβάνει υποχρεώσεις έναντι του κοινού, το οποίο εύλογα τρέφει προς αυτόν εμπιστοσύνη. Αν, λοιπόν, κατά την άσκηση του επαγγέλματός του απαιτούνται ορισμένες γνώσεις και επιδεξιότητες, οφείλει να τις καταβάλει. Όταν, μάλιστα, κάποιο επάγγελμα απαιτεί ιδιαίτερη εμπειρία ή τέχνη, υπάρχει και ιδιαίτερη ευθύνη για τη μη χρήση ή ακόμα την άγνοια της τέχνης ή την έλλειψη της εμπειρίας.

Εδώ, η έννοια του επαγγέλματος είναι νομική και εκλαμβάνεται υπό ευρεία μορφή, δηλαδή επεκτείνεται σε οποιαδήποτε ενασχόληση η οποία, ασχέτως του βιοποριστικού ή μη χαρακτήρα της, προϋποθέτει ιδιαίτερη γνώση, εμπειρία ή τέχνη και περίσκεψη και από τη φύση της εμφανίζει μεγαλύτερο κίνδυνο για την πρόκληση σωματικής κάκωσης ή βλάβης της υγείας άλλων ανθρώπων και απαιτεί για την αποφυγή της επελεύσεώς του ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή, ήτοι υπέρτερη από εκείνη που επιβάλλεται για την αποφυγή του κινδύνου από τις συνήθειες ενασχολήσεις: ΑΠ 145/2007 (βλ. και ΑΠ 1578/93: υπάρχει αυξημένη ευθύνη μιας ιδιαίτερης κατηγορίας επαγγελματιών, οι οποίοι υποχρεούνται να δείχνουν ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή προς αποφυγή των κινδύνων από το επάγγελμα, όταν αυτό συνδέεται με άμεσο και μεγαλύτερο κίνδυνο κατά την εκτέλεσή του).

Σκοπός της ανωτέρω διάταξης είναι η χάριν του γενικότερου συμφέροντος, δηλαδή της αντεγκληματικής πολιτικής, αυτεπάγγελτη τιμώρηση εκείνων που, χωρίς να έχουν την αντικειμενικά απαιτούμενη –για επικίνδυνη απασχόληση– εμπειρία ή χωρίς να καταβάλλουν την αντικειμενικά απαιτούμενη για την αποτροπή του κινδύνου επιμέλεια και προσοχή, αναλαμβάνουν την ενασχόληση αυτή και επιφέρουν, κατά την εκτέλεσή της και λόγω των πλημμελειών τους, σωματική κάκωση ή βλάβη της υγείας άλλου.

Στην προκειμένη περίπτωση, συντρέχει αμέλεια και στις δυο της διαστάσεις, τόσο δηλαδή ως τρόπος συμπεριφοράς, ο οποίος συνίσταται στην πλημμελή διεξαγωγή του συγκεκριμένου εγχειρήματος (σφάλμα), όσο και ως μορφή υπαιτιότητας (έλλειψη προσοχής και σύνεσης, από την οποία απέρρευσε η εξωτερικώς πλημμελής συμπεριφορά). Και βεβαίως, είναι πρόδηλη εδώ η υποχρέωση των υπευθύνων (τόσο του καταγγελλόμενου κέντρου αισθητικής, όσο και του προστηθέντος ιατρού αυτού) να καταβάλλουν, άνευ ετέρου, ιδιαίτερη επιμέλεια και προσοχή κατά την εφαρμογή όλων αυτών των αποκαλούμενων «θεραπειών», αφενός μεν λόγω των ειδικών γνώσεων που απαιτούνται στην πραγματικότητα για τόσο σοβαρά και δη ιατρικής φύσεως εγχειρήματα και της εξ' αυτού του δεδομένου απορρέουσας ιδιαίτερης ευθύνης τους, αφετέρου δε λόγω της έκδηλης όσο και άμεσης επικινδυνότητας που αντανακλάται στα φυσικά πρόσωπα, τα οποία δέχονται τις παρεχόμενες υπηρεσίες και μάλιστα έναντι αδρής αμοιβής, συνεκτιμωμένης σε κάθε περίπτωση και της αυξημένης προσελεύσεως, αλλά και της εμπιστοσύνης του κοινού, εν γένει, στα τέτοιου είδους ινστιτούτα.

Σας υποβάλλουμε συνημμένως:

1. Αντίγραφο της υπ' αρ. πρωτ. εισερχ. έγγραφης αναφοράς της κας
2. Αντίγραφα των από 25.09.06, 18.10.06 και 22.02.07 ιατρικών γνωματεύσεων του
3. Αντίγραφα συνταγών του ως άνω γιατρού.
4. Αντίγραφο του από 18.10.06 παραπεμπτικού σημειώματος του γιατρού Μονάδας του ιδίου νοσοκομείου.
5. Αντίγραφο της από 06.02.07 καρτέλας επίσκεψης της καταγγέλλουσας στο
6. Οκτώ έγχρωμες φωτογραφίες.

Παρακαλούμε θερμώς, όπως μας ενημερώσετε για τις περαιτέρω ενέργειές σας.

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ

Γιάννης Δ. Αδαμόπουλος